

ГОЛОВНЯ Едуард Володимирович (17. 08. 1933, Київ) — режисер кіно і телебачення. Член НСКіну (1971). Заслужений діяч мистецтв України (1998). Закін. Київ. інститут театр. мистецтва (1956; майстерня [М. Крушельницького](#)). Працював у театрах Станіслава (нині Івано-Франківськ), Миколаєва та Одеси. Поставив вистави «Мораль пані Дульської» Г. Запольської, «Для домашнього вогнища» (обидві — 1956), «Любов Ярова» К. Треньова, «Остання жертва» О. Островського (обидві — 1957). У 1958–65 — на Київ. студії телебачення;

1965–94 — реж. і сценарист студії «Київнаукфільм». Викл. режисури та майстерності актора Київ. інституту театр. мистецтва (1974–98). Створив стрічки: «Від трьох до семи» (приз Міжнар. фестивалю дит. фільмів, Лондон, 1965), «Тайм-аут» (1969), «Плюс хореографія» (Сріб. кубок Мкф спорт. фільмів, Кортіна д'Ампеццо, 1969), «Уроки баскетбольної Феміди» (Гран-Прі і золота медаль Мкф спорт. фільмів, Кортіна д'Ампеццо, 1971), «Техніка футболу» (1972; Золота медаль Вкф спорт. фільмів, Одеса, 1972; Золота медаль і диплом Мкф спорт. фільмів, Кортіна д'Ампеццо, 1973), «Літописці епохи» (1980), «Степан Васильченко. "Чайка"» (1982), «БAM. По обидва боки магістралі» (1984), «Увага, шестирічні!» (1986), «Захист Мечникова», «Леся Українка. Лісова пісня» (обидві — 1988), «Мій біль, моя надія — український театр» (1993) та ін. 1994– 2001 — реж. Нац. телерадіокомпанії України (програми «Надвечір'я», «Розстріляне відродження», «Релігія в особах», «Стоп-кадр»), від 1999 — журналіст телерадіокомпанії «Ера», автор і ведучий рубрики «Що було, то було».

[П. П. Марчук](#)

Бібліографічний опис:

Головня Едуард Володимирович / П. П. Марчук // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-25410>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).